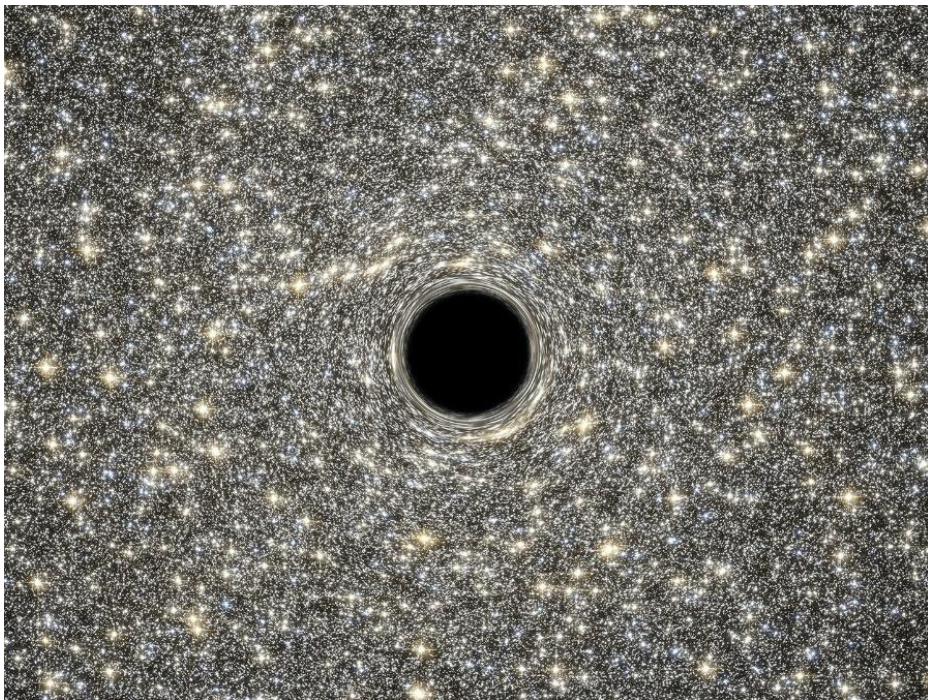

DE ZWARTE LEEMTE

*Een gedichtenbundel over de
donkere kant van het leven*

R.B. Adriaensen, 2020

De leemtes in het levensverhaal zijn de duisternis in het licht.

Voorwoord

Elke bladzijde in het leven heeft ook een donkere kant.

Niet altijd is die te zien.

Niet altijd heeft die de overhand.

Deze gedichtenbundel schijnt licht op de donkere kant van het leven.

Want de leemtes in het levensverhaal zijn de duisternis in het licht.

Dood

Dood van binnen.

Ben ik veelvuldig door jou.

Dood van binnen.

Hopelijk komt de verlossing gauw.

Dood van binnen.

Ben jij soms voor mij.

Dood van binnen.

Is er kans op vergelding?

Of is alles voorbij?

Dood van binnen.

Waar moet ik beginnen?

Dood van binnen.

Kom ik ooit nog bij zinnen?

Dood van binnen.

Waar moet ik eindigen?

Dood van binnen.

Blijf ik mezelf eindeloos pijnigen?

Dood van binnen.

Door leegte ben ik verscheurd.

Dood van binnen.

Hoe is dit in vredesnaam gebeurd?

Dood van binnen.

Ik zoek naar een antwoord.

Dood van binnen.

Op een vraag die ik nooit heb gehoord.

Dood van binnen.

Is er kans op herstel?

Of is het te laat voor jou en mij?

Dood van binnen.

Door pijn uit koers geraakt.

Ik dobber stuurloos bij dood getij.

Dood van binnen.

Verraad is het kanker dat nu in mij waadt.

Dood van binnen.

Mijn hart is ontbonden.

En mijn ziel verteerd door haat.

03-05-2020

Verderf

Dood en verderf.

Ik kies zelf waarvoor en wanneer ik sterf.

Ieder zijn eigen zang.

Zo klinkt het geluid van mijn ondergang.

Onder geen enkel beding.

Ontkom ik aan complete vernietiging.

Zonder enige koestering.

Omarm ik mijn totale verwoesting.

Het is de dag die ik pluk.

Voor intreding van ramspoed en ongeluk.

Geen woorden maar daden.

Voordat het einde der dagen mij zal schaden.

Uiteindelijk gaat iedereen voor de bijl.

Niemand ontkomt aan de dag des onheil.

04-05-2020

Wraak

Door en door verbitterd.

Tot op het bot geraakt.

Haat dragend.

Tot de woede mijn lichaam verlaat.

Hoe langer het wachten.

Des te zoeter smaakt de wraak.

Eindeloos instuderen.

Het moet in één keer raak.

Alles overpeinzen.

Blijven beramen en bezinnen.

In het hoofd over en weer.

De daad telkens opnieuw beginnen.

Nu is de tijd gekomen.

Er is geen enkele weg meer terug.

Het moment is daar.

Zo maak ik van een olifant een mug.

Een brug tussen eerder leed.

En herstel van persoonlijke eer.

De haat woedt hard van binnen.

En gaat genadeloos tekeer.

Mezelf willen blijven wreken.

De smaak van wraak op m'n lippen is zoet.

En daarna uitgeput ter aarde storten.

Doordrenkt van het vervloeiende bloed.

Radeloos, maar tevens voldaan.

Uitgeraad voor een levenloos kadaver staan.

Het berouw komt vanzelfsprekend te laat.

Want de ramp maakt zich niet meer ongedaan.

06-05-2020

Superioriteit

Kronkelend aan het draaien op z'n rug in het zand.

Ligt een tor te spartelen die zichzelf niet redden kan.

Ik aanschouw het tafereel minzaam vanaf een afstand.

De natuurlijke elementen houden het insect in de ban.

Vanuit de hoogte kijk ik lijdzaam toe en geniet ik stil.

Wat als ik hem een handje help? Wat als ik dat niet wil?

Ik kan hem van zijn rug op zijn pootjes draaien, denk ik kil.

Dan vervolgt die zijn levenspad en bespaar ik hem een eind gil.

Of ik vertrap hem. En verlos hem uit zijn lijden. Zonder enig geschil.

Die absolute macht en superioriteit geven mij een diepgaande thrill.

Nietigheid van het kleine. En waarachtigheid van het fijne. Dat is waar ik aan til.

Elke subtiele handeling. In welke richting dan ook. Het maakt een immens verschil.

Ik kiés om niets te doen. De natuur zijn werk te laten doen. Ik ben zowaar geen God.

Ik kijk vol verwondering toe. Hoe de tor zich opricht. En zich onttrekt aan zijn lot.

06-05-2020